

Intro

“ไง! ไฉ้เด็กใหม่ มองหน้าลูกพี่กูแบบนี้ อยากมีเรื่อง
เหรอะวะ”

ร่างสูงกำยำจ้องมองเพื่อนนักโทษสีห้าคนที่เดินเข้ามา
ใกล้พร้อมกับท่าทีที่เรียกได้ว่า ‘วันนี้ต้องมีคนเสียเลือด’ แต่นัยน์ตา
สีเข้มกลับไม่มีร่องรอยของความหวาดหวั่นใดๆ เขาเพียงแค่แสร้ง
ยิ้มมุมปากเท่านั้น ซึ่งการกระทำนี้ของ**เด็กใหม่**ทำเอาเหล่าคน
มองรู้สึกเหมือนถูกยั่วโมโหทันที ในความคิดของรุ่นพี่นักโทษมัก
เจอท่าทางหยิ่งผยองของรุ่นน้องนักโทษแบบนี้เป็นประจำ
แน่นอนว่าต้องสั่งสอนสักหน่อย เพราะไม่ว่าโลกข้างนอกไฉ้หน้า
หล่อคนนี้จะเก่งกาจหรือเป็นลูกผู้ลากมากดีมีเงินมาจากไหน แต่
ในคุกแห่งนี้ย่อมต้องมีการรับน้องเด็กใหม่อย่างแน่นอน

“เพิ่งเข้ามาใหม่วันนี้ ถ้าไม่สั่งสอน...ก็คงไม่รู้จักหลายจ้ะ”

หมับ

พลัก

ผัวะ!

ทันทีที่ร่างแกร่งของผู้มาใหม่ถูกกระชากคอเสื้อแล้วลากเหวี่ยงออกจากโต๊ะมานั่งสำหรับกินอาหารเย็นด้วยฝีมือของคนเป็นเด็กเก่า หมัดลุ่นๆ ก็ถูกสวนกลับไปทันที แรงอัดกระแทกบนใบหน้าหยาบกร้านของคนที่จะมาแค่สั่งสอนเด็กใหม่รุนแรงพอที่คนรอบข้างจะได้ยินเสียงแกรกพร้อมกับที่พื้นหลุดร่วงลงกระทบพื้นทีเดียวสองซี่!

ฟีบ

ก่อนที่จะอีกหมัดมหากาฬนั้นจะขัดเข้ามายังคนเป็นลูกน้องซ้ำอีกครั้ง ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกพี่ก็ก้าวมายืนตรงหน้าเด็กใหม่ผู้มีหน้าตาหล่อเหลาไม่เกรงใจคนรอบข้าง ผู้ที่แค่เพียงสบตาก็รู้สึกหมั่นไส้แต่แรกเห็น ไม่ว่าไอเจ้านี้มันจะก่อคดีอะไรมาก่อนหน้านี้ แต่ว่าหากไม่สั่งสอนมันซะบ้าง คนที่เหลือในคุนี่ก็คงจะไม่มีใครเคารพลูกพี่แบบเขาอีกแล้ว

ไม่ทันได้คิดถึงผลงานพันชโลมเลือดสองซี่ฝีมือของคนตรงหน้า ผู้มีศักดิ์เป็นลูกพี่ประจำคุกก็นึกฮึกเหิมไปเองพลางง้างหมัดเพื่อแสดงศักยภาพให้คนได้รับรู้ว่าฉายาลูกพี่นี้ไม่ได้ได้มาเพราะโชคช่วย

ฟิ้วว

หมับ

กร็อบบ

“อ้ากกก”

แค่เพียงหมัดเหวี่ยงแหวกอากาศมาด้วยความเร็ว แต่คนตัวสูงก็ตั้งรับได้ทัน ก่อนจะใช้มือใหญ่คว้าบิดข้อมือคนเป็นลูกพี่

อย่างแรงจนเสียงกรอบนั้นช่างสะท้อนใจผู้สังเกตการณ์

‘หักแน่ๆ บังเอิญ! หักแน่ๆ’

มีเพียงคำนี้เท่านั้นที่ดังในหัวทุกคนอย่างพร้อมเพรียงกัน พลันขาของเหล่าकुमुตทั้งหลายก็ถอยหลังไปคนละก้าวแบบมีได้นัดหมาย

ผู้ถูกกระทำนั้นหัวร่อโอดครวญอย่างเจ็บปวด เสียงของกระดุกข้อมือที่ถูกบิดดั่งลั่นจนเสียงหึ่งๆ ของผู้ชมทั่วบริเวณเงียบลง ได้ยินเพียงเสียงหายใจอย่างติดขัด ก่อนที่เข้าของคนเป็นลูกพี่จะถูกระแทกอย่างแรงจนทรุดลงกับพื้นอย่างจำยอม

‘ไอ้หมอนี่มันเป็นใคร ก่อคดีอะไรมากันแน่’

“หยุด!”

เสียงของผู้คุมที่ยืนดูเชิงอยู่ไม่ไกลมาสักพักดั่งลั่นขึ้น เป็นครั้งแรกที่เหมือนเสียงสวรรค์ช่วยชีวิตและหน้าบางๆ ของผู้หาเรื่องก่อนไว้ทัน เพราะเรื่องวิวาทในสถานที่แบบนี้เกิดขึ้นแทบทุกวัน จนพวกผู้คุมเลิกใส่ใจไปแล้ว มันไม่ต่างจากละครหลังข่าวที่น่าตื่นเต้นสำหรับเจ้าพวกนี้นักหรรษา ทะเลาะกันไป สุดท้ายก็หนีไม่พ้นกันในคุกอยู่ดี แต่ว่าหากวันนี้ไม่เข้ามาห้ามเสียหน่อย ก็ดูเหมือนว่าคงจะต้องมีคนเจ็บหนักเป็นแน่

ดิง!

ผู้ก่อเหตุทั้งสองถูกโยนเข้ามาในห้องขังพิเศษเพื่อให้เคลียร์กันเอง อยากจะดีก็ตีกันให้ตายซะในนี้ ไม่ต้องทำการเชือดไก่ให้ลิงที่ไหนดูทั้งนั้น ผู้คุมเองก็เบื่อกับการแบ่งพรรคแบ่งพวกและเขม่นกันไปมาในคุกเหลือเกิน ในความคิดของเขานั้นยังงิพพัน

โทษไป คนอย่างเจ้าพวกนี้ก็เป็นได้แค่ประชากรชั้นล่างในสังคม
อยู่ดี

“...”

“...”

พอถูกจับให้มาอยู่ด้วยกันต่างก็ไม่มีใครเริ่มลงมือก่อน เพียง
แค่มองหน้ากันอย่างคุ่มเชิง คนได้รับบาดเจ็บที่ข้อมือขวาก็รับรู้ได้
ว่าไอ้เด็กใหม่นี้มีฝีมือมากพอควร แต่เขาก็เสียหน้าต่อหน้าไอ้พวก
ข้างนอกนั่นไปซะแล้ว นึกถึงตรงนี้ก็เจ็บใจ แต่เขาไม่อยากรีบตัว
ไปมากกว่านี้

หากเป็นมิตรกันได้ก็คงไม่ถือว่าแพ้เนาะ

“มึงชื่ออะไร”

เป็นเขาเองที่เริ่มบทสนทนาต่อเด็กใหม่ที่นั่งฟังผนังด้านตรง
ข้ามก่อน ห้องนี้ขนาดแค่สองเมตรคูณสองเมตรเท่านั้น ต่อให้
อยากหนีหน้าก็มองเห็นกันได้ชัดเจนอยู่ดี

“แหลม”

คนหน้าคมเจ้าของดวงตาสีนิลสุดลึกล้ำพูดชื่อตัวเองโดยไม่
ได้ถามชื่อของคนที่อยู่ตรงหน้าชวนคุย ด้วยแววตาคู่นี้ไม่รู้เลยว่าเขา
กำลังคิดสิ่งใดอยู่ อีกทั้งไม่ได้มีท่าทางอยากจะมีเรื่องด้วย มองไม่
ออกเลยว่าไอ้แหลมคนนี้ต้องการอะไรจากเขา...หรือว่าแค่อยาก
อวดฝีมือเพื่อให้ใคร ๆ ในคุกนี้เกรงขามมันกันแน่

“กูชื่ออัฟฮัม...มึงรู้จักกูมั๊ย”

คนชวนคุยฉีกยิ้มคล้ายอยากจะอวดชื่อเสียงอันเลื่องลือ
พร้อมประวัติอันโชกโชนของตัวเองให้ไอ้แหลมฟัง มันจะรู้คดีอัน
โด่งดังที่เขาก่อเอาไว้ก่อนเดินเข้าคุกมาหรือไม่ ถ้าหากไม่รู้ก็ต้อง

สาธยายให้มันฟังซะแล้ว

“กูไม่รู้จัก”

สิ้นคำพูดของไอ้แหลม ดวงตาของอัฟฮัมก็ฉายแววไม่พอใจ อยู่ส่วนหนึ่ง หรือมันจะไม่ใช่คนในพื้นที่นี้กันแน่ แล้วมันมาก่อเหตุอะไรในจังหวัดนี้กัน...มีใครไม่รู้จักบังอัฟฮัมด้วยหรือ

มอง ๆ มันอีกทีหน้าตานั่นก็ดูดี จมูกโด่งเป็นสันสวยรับกับ ดวงตาเรียวคมดูดูด้น จะว่าหน้าตาเหมือนคนไทย แต่ก็มีเสี้ยวหนึ่งที่ดูเหมือนไม่ใช่ไทยแท้ แต่ก็ไม่ว่าผสมชาติใดกันแน่ รูปร่างก็ดู กาย่าสมชายชาตรี ไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้คนคนนี้ทำอาชีพใดกัน มอง ไม่ออกเลยว่าไอ้แหลมคนนี้มีที่มาที่ไปอย่างไร

“โถ! ไอ้หนุ่มนี้ไม่รู้จักกูซะได้” คนเรียกตัวเองว่าบังเปลี่ยน น้ำเสียงพลางขยับตัวมานั่งใกล้ไอ้แหลมแล้วจิกยืมแผลอวดเขี้ยว เหล็กส่งให้คนมอง ซึ่งคู่สนทนาเพียงแค่มองมามองนิ่ง ๆ เท่านั้น

“แล้วมึงเป็นใครกันหรือ”

พอเห็นว่าคนหน้าตาดีท่าทางดูมีฝีมือเปิดโอกาสให้เขาได้ บรรยายกิตติศัพท์ของตัวเอง ไม่รอช้า อัฟฮัมรีบเอ่ยปากเล่า วิจารณ์ของตัวเองทันที

“กูคือบังอัฟฮัม ใคร ๆ ก็รู้จักกูดีในฐานะพ่อค้าयरายใหญ่”

“งั้นทำไมพ่อค้ายาก็ยิ่งใหญ่อย่างบังถึงได้มีจุดจบเช่นนี้ล่ะ”

น้ำเสียงเหมือนจะเย้ยหยัน ทว่าสีหน้าของคนยกย่อนกลับไม่ได้ เปลี่ยนไปสักนิด

อัฟฮัมเพียงแค่มองหน้าคนตรงหน้า แสงไฟริบหรี่ที่ส่องสว่างทั้งห้องตกกระทบลงบนใบหน้าของคนที่เราเรียกตัวเองว่าแหลม คนคนนี้เหมือนน้ำทะเลที่ดูเหมือนใสสะอาด แต่ก็ลึกล้ำจน

มองไม่เห็นกันบ้าง

“กู๋มายกครีวครอบครีวหนึ่งมา”

อัฟฮัมพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แล้วเหลือบมองปฏิกิริยา
ของคนฟัง คาดหวังว่าไอ้แหลมจะต้องตกใจ ทว่าก็ผิดคาด ดวงตา
สินิลเรียบนิ่ง ใบหน้านิ่งเฉยไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ ไม่ยินดียินร้าย
กับสิ่งที่ได้ฟังสักนิด

“แล้วทำไมถึงฆ่าล่ะ” คนชื่อแหลมสบตามองตอบคนที่จ้อง
มองมาก่อน น้ำเสียงเหมือนต้องการให้คนพูดนั้นเล่าต่อ

อัฟฮัมเพียงกระแอมในลำคอก่อนจะเล่าต่ออย่างอวดอ้าง

“ครอบครีวนั้นต้องการจะเปิดโปงธุรกิจของบังนะสิ...มันก็
ช่วยไม่ได้ที่บังต้องลงมือเพื่อไม่ให้เป็นตัวอย่างแก่คนอื่นที่คิดจะ
มาทรยศได้อีก”

ไอ้แหลมเพียงแค่มองหน้ารับรู้ ไม่ได้มีท่าทีหวาดกลัวต่อ
ความโหดเหี้ยมใดๆ ของบังอัฟฮัม ในแววตาก็ก็นึกอะไร
ในใจ แต่ก็ไม่ได้แสดงท่าทีอะไรออกมา

“แล้วถูกตำรวจจับได้ยังไงเหอบัง”

“ฮิ! บังยอมมอบตัวเอง”

ไอ้แหลมเพียงแค่กระตุกคิ้วเป็นเชิงสงสัย ทำให้อัฟฮัมต้อง
เล่าต่อ ก็คุยกันมาตั้งนานกว่าคนฟังจะอดสงสัยมีปฏิกริยาร่วมทั้งที่
ไม่ให้รับไม่ได้อย่างไร

“บังกล้าทำ บังก็กล้ารับ เรามันลูกผู้ชายอยู่แล้วหลาว!”

คนฟังพยักหน้าเหมือนเข้าใจความหมายของคนเป็นลูก
ผู้ชาย ก่อนจะยกยืมแล้วจ้องมองคนตรงหน้าอีกครั้ง

“ไม่ใช่ว่าบังต้องการจะปกป้องใครอยู่หรือหือ”

แน่นอนว่าหากมอตัว ยังไงก็ได้เว้นโทษประหาร ไม่น่าจะ
อาจจะติดคุกเพียงไม่กี่ปีด้วยซ้ำ ดูแล้วความเป็นอยู่ของบังในคุกนี้
ก็ไม่ได้เดือดร้อนสักเท่าไร แต่ว่าบังอัฟฮัมใช้คนที่ลงมือฆ่าล้างครว
นั้นจริง ๆ นะหรือ

“อย่ามาทำเป็นรู้ดีไปหน่อยเลยไอ้แหลม...บังไม่ได้ปกป้อง
ใครทั้งนั้น”

“...”

คนฟังเพียงแค่พยักหน้ารับ และไม่ได้มีท่าทีจะเถียงต่อ
ทำให้คนชวนคุยต้องหาเรื่องพูดอีกครั้ง ไม่อยากให้มันเด็ดแอร์
นี่นะ

“แล้วมีงละ...โดนคดีอะไรมา”

คนชื่อแหลมเพียงแค่กระตุกยิ้มมุมปากแล้วมองตอบอัฟฮัม
ด้วยดวงตาวาวเหมือนเลิกร้าย คล้ายกับว่ารอให้คนชวนคุยถาม
ประโยคนี้อยู่นาน

“ฆ่าคน...”

เมื่อไอ้แหลมพูดจบ บังอัฟฮัมก็เหมือนเจอเพื่อนที่ถูกใจ
แท้จริงแล้วก็ถูกคดีเดียวกันสินะ พ่อหนุ่มนี้ก็คงจะเป็นนักฆ่า
นั่นเอง มิน่าละถึงมีฝีมือต่อสู้คล่องแคล่วเช่นนี้

“เหยื่อคือใครกันละ”

“อาฟตาบ”

“!”

ปากคอของคนฟังลั่นไปหมด ก่อนจะชี้หน้าคนที่อุตส่าห์รู้สึก
ถูกชะตา แต่ก็อ่อนแรงไปทั้งกายเช่นกัน อยากปฏิเสธสิ่งที่เพิ่งได้
ฟังมา ไม่มีทางเป็นเรื่องจริงแน่ ๆ

“เป็นไปไม่ได้! หวาอาฟตาบต้องยังอยู่ดีแน่! ภูไม่เห็นรู้เรื่องนี้เลย”

“หีๆ เสียงโหยหวนและกลิ่นคาวเลือดนั้น... ภูยังจำได้อยู่เลย” ไอ้แหลมพูดด้วยเสียงเรียบนิ่งก่อนจะส่งยิ้มเหมือนพูดเรื่องตลกฟุ้งเฟ้อๆ ไป คล้ายไม่สนใจท่าทางลูกลี้ลูกลกของคนฟัง

“ปะ...เป็นไปไม่ได้”

“บังรู้จักอาฟตาบด้วยหรือ”

คนถามยกคิ้วขึ้นจดจ้องมายังบังอัฟฮัม สีหน้าเล็งลึกและคิ้วขมวดของเขาทำเอาไอ้แหลมยิ่งทำหน้าสงสัยก่อนจะเค้นถามกลับไป

“บังอุตส่าห์ปกป้องหวา...แล้วหวาจะมีจุดจบแบบนี้ได้อย่างไร...มึงบอกมานะ! ว่าใครกันส่งคนมาฆ่าหวาอาฟตาบ”

เสียงเน้นหนักในประโยคหลังคล้ายต้องการถามไอ้แหลมซึ่งคนถูกถามก็มองตอบกลับมาเช่นกัน

“บังมาอิล”

“เป็นไปไม่ได้! หวาอาฟตาบฆ่าบังมาอิลไปแล้ว ศพก็ถูกทำพิธีไปแล้ว อย่ามาพูดจาไปเรื่อยนะไอ้แหลม!”

ดวงตาวาววาบเป็นประกายของคนชื่อแหลมทำเอาใจของคนถามหวาดหวั่น อยากคาดคั้นความจริงจากบุรุษน่าสงสัยคนนี้จริงๆ

“สรุปแล้วฝีมือใครกันแน่ที่ฆ่ายกครัวมาอิล...อาฟตาบนะหรือ”

“ก็ต้องหวาอาฟตาบนะสิ! บังเห็นกับตาว่าหวาลงมือกับมาอิลและลูกเมียยังงี้”

เสียงของบังอัฟฮัมสันเครือ คล้ายยังรับไม่ได้กับข้อมูลของ
ไอ้แหลม หวอาฟตาบจะจากโลกนี้ไปง่าย ๆ ได้อย่างไรกัน ทุกคน
ต่างพร้อมจะปกป้องหวากันทั้งนั้น

“แล้วทำไมคนที่เข้าคุกถึงไม่ใช่อาฟตาบ”

“บุญคุณของหวอาฟตาบมากมายเกินกว่าบังจะตอบแทน
ได้ ไหนจะธุรกิจที่หวาต้องดูแลอีก ยังไงหวาก็ติดคุงไม่ได้...”

“สรุปแล้ว...คนที่ฆ่ายกครัวบังมาอิลตัวจริงก็คืออาฟตาบ
สินะ”

“ก็ใช่นะสิ! หวอาฟตาบคือคนฆ่าบังมาอิล!”

ฮี!

เหมือนอัฟฮัมเพิ่งจะรู้ว่าได้หลุดพูดสิ่งใดออกไปก็ตอนที่
คนชื่อแหลมผุดลุกขึ้นยืนพร้อมกับที่ประตูห้องซังเปิดออกซะแล้ว

“บันทึกวิดีโอและเสียงทั้งหมดของพยานแล้วใช่ไหม”

ท่าทีของไอ้แหลมเปลี่ยนไปพร้อมกับน้ำเสียงราบเรียบที่พูด
กับบุรุษในชุดสีกากี ภาพตรงหน้านี้ทำเอาบังอัฟฮัมขนลุกชัน ตัว
ขาวาบไปทุกอณู...อัศวินโออะไร พยานอะไรกัน

“ครับ”

นายตำรวจหนุ่มตอบรับคำพูดของไอ้แหลมพลางยกมือขึ้น
ตะเบ๊ะ ส่วนไอ้แหลมเพียงแค่พยักหน้าแล้วเดินผ่านไปอย่างไม
ใส่ใจ ทั้งอีกคนในห้องซังที่ยังคงนั่งซ็อกและไม่เข้าใจสถานการณ์
ที่กำลังเผชิญ

“นี่มันเรื่องอะไรกัน!”

คนถูกหลอกด้วยละครชุดใหญ่ยังคงงุนงงและตามไม่ทัน
รู้สึกเหมือนตัวเองพลาดปล่อยไ้ตัวอ้วนไป

“ยังงี้ก็คงต้องให้การโน้มน้าวต่อไป...หวังว่าบางครั้งจะไม่ให้การเท็จอีก”

“ไอ้แหลม! มะ...มึงเป็นใคร”

บังอัฟฮัมรีบวิ่งตาม แต่ถูกนายตำรวจจับตัวเอาไว้ก่อน จึงทำได้เพียงตะโกนถามคนที่กำลังจะเดินจากไป

คนตัวสูงเพียงแค่นั้นหันหน้ากลับไปมอง แต่ก็ไม่มีคำพูดใดๆ หลุดออกมาสักคำ

“ขอบคุณผู้พันมาก ๆ เลยนะครับที่คิดแผนการนี้ออก ไม่นานพวกเราคงต้องจับแพะแบบนี้แล้วปล่อยคนชั่วตัวจริงลอยนวลไปอีกหลายปี”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ มันคือหน้าที่ของผม”

คนมียศเป็นพันเอก หัวหน้าที่िमหน่วยรบเฉพาะภารกิจพิเศษทำเพียงแคื่อยืนรับก่อนจะเดินจากไปเงียบ ๆ ยังงั้นมันก็คือหน้าที่ของเขา ต่อให้เสี่ยงตายหรือยากกว่านี้ เขาก็ต้องทำได้... เพราะหน้าที่ของเขาคือการรับใช้ประเทศนี้ ต่อให้แลกด้วยชีวิตก็ยอม

“ยื่นถอนหายใจจนปอดแฟบไปหมดแล้วมั้งคุณผู้พัน”

ผู้ชายหน้าตากวนบาทาเอื่อยเสียงสดใสพลางยกคิ้วให้ร่างสูงที่ยืนสูบบุหรี่ฟังราวระเบียงกว้างของเพนต์เฮาส์สุดห่อหุ้มใจกลางเมืองใหญ่

คนถูกทักว่าปอดแฟบเพียงแค่ปรายตามองคนเป็นเพื่อนรักก่อนจะรีบดับบุหรี่ในมือ...ถึงจะชอบเผาปอดตัวเอง แต่ก็ไม่เคยคิดอยากจะเผาปอดคนอื่นไปด้วยจริง ๆ เขาถึงได้หนีมาสูบบุหรี่ในที่ลับตาคนขนาดนี้ แต่ไอ้เพื่อนสนิทคนนี้ก็ยังคงตามมาจนได้

“ไอ้โพรทให้มาตามกูเหวอ” คนถูกเรียกว่าผู้พันเอ่ยถามถึงเพื่อนอีกคนที่เป็นเจ้าของเพนต์เฮาส์นี้

คนถูกถามไม่ได้ตอบกลับในทันที ซ้ำยังมายืนฟังราวระเบียงเงยหน้ามองดาวข้าง ๆ เขาก็ คำคินนี่ดวงดาวบนฟ้าส่องแสงระยิบระยับ แต่ก็ไม่อาจสู้แสงจากตึกสูงระฟ้าของเมืองใหญ่ที่กลบแสงธรรมชาติไปจนสิ้น ทว่าความวิบวับหนึ่งที่บาดใจคนเป็นผู้พัน

‘ได้มากที่สุด...ก็คงจะเป็นแสงประกายจากแหวนบนนิ้วนางข้างซ้ายของเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็กอย่าง ‘หมอมแมคควีน’ คนนี้

“กูขอยืนตรงนี้สักพักหนึ่งเถอะ”

คนเป็นหมอมถอนหายใจแล้วมองออกไปยังตึกรามบ้านช่องไกล ๆ ท่าทางของแมคควีนทำให้คนเป็นผู้พันรู้สึกหวั่นขึ้นมา เพราะเจ้าหมอนี้มักจะแสดงท่าทีสนุกสนานและร่าเริงเสมอ แต่ก็ไม่ว่าจะมีใครล่วงรู้ถึงความคิดลึก ๆ ของแมคควีนได้เลย นั่นคือสิ่งที่ผู้พันสัมผัสได้

“เป็นอะไร”

เสียงนุ่มนวลอ่อนโยนเอ่ยถามออกไปอย่างแสดงถึงความเป็นห่วง แต่คนพูดเองก็ต้องพยายามปิดกั้นความรู้สึกบางส่วนลึก ๆ ในใจของตัวเอง นั่นก็ด้วยเกรงใจแหวนบนนิ้วนางที่เปล่งประกายอวดอ้างความเป็นเจ้าของไอ้คุณหมอมจกมกวนคนนี้

“กูไม่ยากโตไปกว่านี้เลยวะ”

คุณหมอมถลยกรรมคนเก่งพูดพลางยิ้มเจื่อนส่งมาให้คนตัวสูง ในคำพูดของมันเคลือบแฝงความหมายโดยนัยบางอย่างที่ผู้พันเองก็ไม่กล้าจะตีความ...หรือสามีของเจ้าหมอนี้จะดูแลมันไม่ดีเท่าที่ควร

“ทะเลาะกับไอ้คิงเหรอ”

ถ้าหากเพื่อนรักทั้งสองคนอย่างคิงและควีนจะทะเลาะกันจริง ๆ เขาก็คงต้องเข้ามาแทรกแซงแล้วละ ถึงพวกมันจะเป็นคู่สามีภรรยากัน แต่คิงก็เคยสัญญากับเขาแล้วว่า จะดูแลแมคควีนเป็นอย่างดี...ชดเชยที่ผู้พันอย่างเขาไม่มีสิทธิ์ได้อยู่เคียงข้างคุณหมอ

“ไม่ใช่แบบนั้นไว้ย!”

คำพูดของแมคควีนทำให้คนเป็นทหารต้องหยุดฝีเท้าลงแล้วหันกลับไปมองหน้ามันอีกครั้ง จะพูดอะไรก็รีบพูดเถอะแมคควีน เพราะตอนนี้จิตใจของเขามั่นว่ารุ่นไปหมดแล้ว ทั้ง ๆ ที่เคยสัญญากับไอโพรทและไอคิงไปว่าจะตัดใจจากแมคควีน แต่แค่เห็นคนที่โตมาด้วยกันทำหน้าเศร้า ก็เหมือนว่าหัวใจพลอยเจ็บปวดไปด้วยชะอย่างนั้น

“...”

“กูแค่...รู้สึกว่าชีวิตหลังการแต่งงานมันไม่เหมือนเดิมวะ”

‘ผู้พันเด็น’ หรือ **‘พันเอกตฤณภัทร’** ทำเพียงทอดถอนใจแล้วหันไปมองทิวทัศน์เมืองยามค่ำคืนอีกครั้ง

นี่คงเป็นบทบาทใหม่ที่เขาคงต้องได้รับสินะ คือการทำตัวเป็นที่ปรึกษาปัญหาครอบครัวให้เพื่อนรัก...จะว่าไปแล้วตอนนี้ทั้งกลุ่มเพื่อนของเขาก็เหลือเพียงเขาแค่คนเดียวที่ยังไม่มีครอบครัวหรือคนรัก

ก็จะมีได้อย่างไรละ ถ้ายังตัดใจจากคุณหมอนี้ไม่ได้สักที

“คงมันทำตัวไม่ดีกับมึงเธอ”

แมคควีนสายหน้าแล้วยิ้มบาง ๆ เมื่อเอ่ยถึงคนรักของตัวเอง เห็นท่าทีของเพื่อนรักแบบนี้แล้วผู้พันเด็นก็เบาใจ อย่างน้อยพวกมันก็ไม่ได้ทะเลาะกันหรือทำให้เขาต้องเป็นกังวลกับความสัมพันธ์ของสามีภรรยาคุณ...แบบนี้ก็ดีแล้ว

“คงมันดีกับกูมาก ๆ เว้ย กูก็ยังเป็นหมอผ่าตัดเหมือนเดิม คงมันกับบริหารบริษัทได้ดีแบบเดิม จะว่าไปมันก็ดีที่ชีวิตเรามีอีกคนมาเติมเต็ม”

“...”

อะไรกัน จะอวดชีวิตรักของตัวเองงั้นหรือไอ้ควีน

“แต่...กูแค่รู้สึกห่างๆ กับพวกมึง จะทำอะไรเหมือนตอน
ก่อนแต่งงานก็ไม่ได้ จะเที่ยวเล่นสนุกก็ไม่ได้ เข้าใกล้ใครก็ต้องระวัง
หูตาของไอ้คิง นิดหน่อยก็เป็นข่าวได้...มึงเข้าใจมั้ยว่าชีวิตเหมือน
มีคนคอยจ้องมองอยู่มันอึดอัดยังไง”

คนเป็นผู้พันพยักหน้าตอบว่าเขาเข้าใจ คิงเองเป็นผู้บริหาร
หนุ่มชื่อดังที่ใครต่างก็รู้จัก แถมมันยังหวงควีนมาก ๆ ด้วย...แต่ก็
นั่นละ เป็นปกติของไอ้คิง มันรักมันหวงควีนมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว
ยังไงเขาก็คงทำได้แค่เห็นใจเพื่อนรักแค่นั้น

“อะแหม!”

ยังไม่ทันที่ผู้พันจะได้แตะมือลงบนไหล่บางของเพื่อนรักเพื่อ
ปลอบโยน เสียงกระแอมของคนหน้านั่งเจ้าของแวนบนนี้วนาง
ของแมคควีนก็ดังขึ้นพร้อมกับที่เขามายืนในระยะประชิด ก่อนจะ
เอื้อมมือโอบไหล่ภรรยาของตัวเองแล้ววิ่งเข้าใกล้ร่างสูงของตน
อย่างต้องการแสดงความเป็นเจ้าของ

การกระทำนี้ของ ‘คิง’ ทำเอาผู้พันเด็นสะยะยิ้มมุมปาก
อย่างระอาคความขี้นของเพื่อนรัก

“มึงมาทำไมเนี่ย”

คนเป็นภรรยาที่เพิ่งจะนิทาสามีรีบหันไปค้อนวงใหญ่ให้
คิง ชักจะอายเพื่อนเหลือเกินเพราะพฤติกรรมของสามี

“โฟร์ทให้มาตามไปทานข้าว”

เห็นชัด ๆ ว่ารีบตามมาเพราะอารมณ์หึงล้น ๆ ไม่เกี่ยวกับ
‘โฟร์ท’ สถาปนิกหนุ่มเจ้าของร้านเหล้าชื่อดังและยังเป็นเจ้าของ

เพนต์เฮาส์นี้สักนิด

ก็ไม่เข้าใจว่าไอ้คุณคิงจะหึงอะไรเขานักหนา หากผู้พันต้นคิดจะแย่งมาจริง ๆ กลัวว่าคิงเองก็คงไม่มีทางได้เจอหน้าควีนแน่ ๆ เพราะผู้พันคงเอาหมอมแมคควีนไปซ่อนไว้ลึกมุมในโลกอย่างแน่นอน

“เออ ๆ ญ่ไปแล้ว ๆ”

“...”

พอสองร่างเดินเคียงคู่กันจากไป ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ก็จับหูหรืออีกมวนยกขึ้นสูบ ปล่อยให้สายลมเบา ๆ ปะทะใบหน้า นิ่งเฉยที่ภายนอกเหมือนไม่รู้สึกละอะไรของตน แต่ตอนนี้ในใจปวดหนึบชาจนไม่อาจอธิบายได้

“ครอบครวั?”

เขาพึมพำเบา ๆ กับตัวเอง ชีวิตนี้พันเอกตฤณภัทรไม่เคยได้พบเจอกับบิดาและมารดาแท้ ๆ ของตัวเองสักครั้ง ไม่รู้ชาติกำเนิดของตัวเอง ในความทรงจำมีเพียงแค่ค่ายทหารเท่านั้นที่เขาเติบโตมา โดยมีพลเอกนรินทร์และคุณหญิงมณี บิดามารดาของหมอมแมคควีนที่เลี้ยงดูเขาเสมือนเป็นบุตรแท้ ๆ ของตัวเอง

“...”

จู่รูปยักษ์คำรามสีทองที่เขวนติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดยังคงห้อยอยู่กลางอก เขาเองก็อยากรู้ว่าครอบครัวยุคของเขาจะยังตามหาเขาอยู่หรือไม่...แล้วถ้ามีโอกาสได้พบเจอกัน ชีวิตของเขาจะเปลี่ยนไปอย่างไร เมื่อคำว่าครอบครัวยุคของเขาในตอนนี้มีเพียงแค่พลเอกนรินทร์และคุณหญิงมณี เพื่อนสนิทในแก๊ง ‘ดำไม่ห่างเหิน’ และเพื่อนทหารในหน่วยรบเฉพาะภารกิจพิเศษเท่านั้น

และหากว่าครอบครัวที่แท้จริงของเขาเป็นคนไม่ดี...เขาจะ
รับได้หรือไม่

[ราชสีห์ จะเข้าตึกในอีกหนึ่งนาที]

[ไวเปอร์ ซ้ายพร้อม]

[คอบร้า ขวาพร้อม]

[อีเกิ้ล บนพร้อม]

...

[ราชสีห์เหยียบแท่น]

“พัยค์ม์เคียง”

ร่างสูงกำยำในชุดสูทเข้ารูปเดินเข้าขนาบข้าง ‘พริ้นซ์ลีอาห์’
เจ้าชายแห่งประเทศไทย ‘ซารีเซีย’ บุคคลเป็นเจ้าชายช่างงดงาม งาม
มากกว่าในพระฉายาลักษณ์ที่คนเป็นผู้พันได้เห็นมากนัก รูปร่าง
บอบบางในส่วนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดลิบห้าเซนติเมตร ผิวขาวดุจหิมะ
แรก ดวงหน้าสงบเรียบนิ่ง แต่น่ามองไม่มีเบื่อ ด้วยดวงตากลมโต
สวยเป็นประกายทอดมองไปข้างหน้าอย่างมดมนั้น ตลอดจนจมูก
โด่งได้รูปปรับกับริมฝีปากงามสีแดงสดอย่างเป็นธรรมชาติ งดงาม
จนผู้ได้มองต่างตะลึงงัน ทว่าความเยือกเย็นบนใบหน้ากลับ
เสมือนเหยียบทุกคนบนโลกไว้ได้เท้า

ถึงแม้เจ้าชายจากต่างแดนเองจะมีทหารองครักษ์ติดตาม
จำนวนหนึ่ง แต่ด้วยภาวะไม่สงบสุขในประเทศซารีเซีย ทำให้
สถานการณ์ของเจ้าชายลีอาห์ในประเทศนี้น่าห่วง หากเกิด
เหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นในดินแดนนี้ อาจกลายเป็นชนวนสงคราม
ระหว่างประเทศได้

พันเอกตฤณภัทรในฐานะหัวหน้าหน่วยรบเฉพาะภารกิจพิเศษจะทำให้การเซ็นสัญญาการค้าทรัพยากรในประเทศนี้สะดุดไม่ได้ เขาจึงไม่ไว้วางใจแม้แต่ทหารจากซาริเซีย

“ถวายพระพรฝ่าบาท”

“...”

คนเป็นเจ้าชายเพียงแคंपรายตามอง บนดวงหน้างามเกินชายไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ไม่ยิ้ม ไม่พยักหน้า ทำเพียงแค่มองเท่านั้น ผู้เป็นรัฐมนตรีจึงแก้แค้นด้วยการเดินนำพระองค์ไปนั่งยังโต๊ะรับแขกเพื่อเตรียมลงพระนามเซ็นสัญญาทันที

“สัญญานี้ได้ส่งให้ราชเลขาฯ ของพระองค์แล้ว... กระทบ่อมคิดว่า...”

“เราอ่านแล้ว”

เอ่ยเสียงราบเรียบเฉยเมยขัดก่อนจะหย่อนกายนั่งลงบนเก้าอี้บุนวมอย่างดีด้วยท่าทางสง่างามประหนึ่งภาพวาด ทั้งนักข่าวและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่างยกกล้องรัวถ่ายรูปเก็บภาพนี้เอาไว้ทันที แสงแฟลชวาบจากกล้องหลายตัวส่องมายังเจ้าชายและรัฐมนตรี รวมถึงทหารองครักษ์จนตาพร่าไปตามๆ กัน

“ปิดแฟลช!” คนข้างตัวองค์ชายเอ่ยเสียงทุ้มต่ำดังจนทุกคนต่างลนลานรีบปิดแฟลชกล้องถ่ายรูปทันที

เจ้าชายไม่ได้ใส่ใจการถูกถ่ายรูปนัก พระองค์เพียงอยากรับเซ็นสัญญาแล้วรีบกลับประเทศซาริเซียไปก็เท่านั้น ในขณะที่ไม่มีสถานที่ใดบนโลกที่จะปลอดภัยต่อตัวพระองค์สักแห่งเดียว

แกรก

ฟึบ!

ขณะวางปากกาลงหลังเซ็นสัญญา ไฟทั้งห้องก็ดับวูบลงทันที เสียงโหวกเหวกโวยวายดังขึ้นรบกวนประสาทสัมผัสทางการได้ยินของพันเอกตฤณภัทร ร่างกายของเขาถูกกระแทกจนจนเซเกือบล้ม โดยสัญชาตญาณจึงรีบพุ่งคว้าตัวคนบนเก้าอี้บุนวม แต่กลับพบเพียงความว่างเปล่า

“คุ้มกันเจ้าชาย!”

ขณะที่ดวงตามกำลังจะปรับสภาพเข้ากับความมืดได้ ไฟในห้องก็สว่างจ้าขึ้น ก่อนเขาจะพบว่าบนเก้าอี้ของเจ้าชายแห่งซาริเซียไม่มีใครอยู่แล้ว มีเพียงท่านรัฐมนตรีบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามที่ทำหน้าตาเล็กลักเหมือนบ้านหายอยู่อย่างนั้น

“เจ้าชาย! เจ้าชายหายไปแล้ว!”

ผู้พันไม่มีเวลาจะปลอบโยนความตื่นตระหนกของท่านรัฐมนตรี เขาเห็นการเคลื่อนไหวบางอย่างของเงาผ้าม่านทางเดินหลังผนังที่เปิดออกสู่ทางหนีไฟ ผู้พันจึงรีบสั่งการทันที

“ตีแมว!”

ติง ติง

สิ้นเสียงคำสั่งของผู้พัน เสียงกลไกการทำงานทุกอย่างในตึกก็ดังขึ้น ทั้งประตูทางเข้าออกก็ถูกปิดจนสิ้น รวมถึงลิฟต์ก็หยุดทำงาน

คนตัวสูงรีบวิ่งตามเงานั้นไปทันที ตอนนี้อาชีวะของเขาเป็นเดิมพันเพื่อความปลอดภัยของเจ้าชาย หากเกิดอะไรขึ้นมา คาดว่าไม่เพียงแต่เขาเท่านั้นที่ต้องสละชีวิตเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ อาจรวมถึงชีวิตของเพื่อนร่วมภารกิจคนอื่นด้วย

ติก ติก ติก ติก

เสียงรอกเท้าหนังกระทบลงบนพื้นหินอ่อน กระชပ်ป็นใน
มือแน่น เงามองร่างเคลื่อนไหวด้านหน้า ไม่ผิดคาดแน่ ต้องเป็น
คนร้ายกับเจ้าชายลีอาห์แน่นอน

แกรก

ปัง! ปัง!

แกรก

ปัง! ปัง! ปัง!

ฟืบ

ปัง!

ร่างสี่ร่างที่วิ่งสวนออกมาจากชอกทางเดินปรากฏกายตรง
หน้าเขาก่อนจะลั่นไกปืนหวังเอาชีวิตของผู้พัน แต่ความว่องไวและ
สายตาไวเฉยเหยี่ยวก็มองเห็นเงาผู้ร้ายตั้งแต่ก่อนจะออกจากชอก
ที่หลบซ่อน เขาจึงลั่นไกปืนยิงสวนไปก่อน ด้วยความแม่นยำ จุด
ที่ยิงไปจึงเป็นศีรษะทั้งสิ้น

“...”

ร่างทั้งสี่ร่างวิ่งไปกองกับพื้น ก่อนที่เขาจะเคลื่อนตัวข้าม
กองศพเหล่านั้นไปด้วยความเงิบเขียบ ควบคุมแม้แต่เสียงหายใจ
หอบของตัวเองให้เบาที่สุด เพื่อไม่ให้ผู้ร้ายที่เหลือรู้ตัว

พันเอกตฤณภัทรวิ่งตามมาจนถึงดาดฟ้า ร่างสูงกำยำยืน
หลบหลังประตูแล้วมองร่างสองร่างของผู้ร้ายและเจ้าชายที่ก้าวไป
สมทบกับผู้ร้ายที่เหลือ พร้อมทั้งมีเฮลิคอปเตอร์จอดรอไว้

มาจอดตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ต้องมีหนอนบ่อนได้เป็นแน่

“พยัคฆ์เรียกอินทรี”

[ทราบ เปลี่ยน]

“ปฏิบัติการเก็บหนอน”

[เก็บหนอน เปลี่ยน!]

“ขึ้นไปแต่โดยดีเถอะเจ้าชาย”

เสียงของหนึ่งในคนร้ายดังขึ้นก่อนจะผลักเจ้าชายลือหาให้ขึ้นเฮลิคอปเตอร์ไป แต่อาจจะผลักแรงไปสักหน่อย ร่างแบบบางนั้นจึงล้มลงกับพื้นทันที...หรือนี่อาจจะเป็นการล้มเพื่อถ่วงเวลา

“ใครส่งแกมา”

“พระองค์ไม่จำเป็นต้องรู้...อีกไม่นานพระองค์ก็จะไม่จำเป็นต้องรับรู้อะไรทั้งนั้น”

ใบหน้าเยือกหยิ่งงมมองคนจบบ้าง ก่อนจะสะบัดตัวอย่างรังเกียจเมื่อมีคนก้าวมาพุงลากให้เจ้าชายขึ้นเฮลิคอปเตอร์นั้น

“หยุด!”

ผู้พันก้าวออกจากที่กำบังแล้วเล็งปืนที่กระชับไว้ในมือ แคเพียงลั่นไกก็พร้อมคร่าชีวิตได้ทันที...แต่เขาต้องจับเป็นเพื่อสืบความต่อ จะเอาถึงตายไม่ได้

“เฮอะ! องค์กรข้าจากไทยงั้นหรือ...จัดการมันซะ!”

กล้าดียังไงถึงพูดด้วยน้ำเสียงดูถูกแบบนั้น...เอาละ หากไม่สั่งสอนก็คงไม่รู้จักฝีมือของหน่วยรบเฉพาะภารกิจพิเศษซะแล้ว

ยิ่งให้ตายไม่ใช่เรื่องยาก แต่จะยิ่งแค่ให้พวกมันบาดเจ็บแล้วเก็บเอาไปเค้นให้สารภาพหาตัวผู้บงการนั้นละยากกว่า

แต่ท่าทางและคำพูดดูถูกแบบนี้ หรือเขาไม่ควรเก็บไว้ดีนะปั้ง!

“อ้ากกก”

ฟืบ

ปัง! ปัง!

ฟีบ

ปัง! ปัง!

ไม่รอให้ถูกจูโจม คนเป็นนายทหารที่ข้าของก็เล็งกระสุนไป
ยังเข้าของคนร้ายปากดีจนมันทรุดลงกับพื้น ก่อนจะกลิ้งตัวหลบ
กระสุนของพวกลูกน้องคนร้าย พร้อมกับเล็งปืนยิงสวนไปยัง
จุดตายอย่างแม่นยำ

“พาดัวเจ้าชายขึ้น ฮ!”

สิ้นเสียงตะโกนของคนเป็นหัวหน้าที่ถึงแม้จะเจ็บบาดเจ็บ
แต่ก็พยายามพยุงร่างตัวเองและเรียกให้ลูกน้องมาช่วยลาก
องค์ชายขึ้นเฮลิคอปเตอร์ไปด้วยกัน

ฟีบ ๆ ๆ!

ฟิ้วว

ตูम्मม!

ไม่รอให้ใครได้ก้าวเข้าใกล้เฮลิคอปเตอร์มากเกินไป
เฮลิคอปเตอร์ของกองทัพบกก็ปรากฏตัว ก่อนที่จะยิงเฮลิคอปเตอร์ต่าง
แดนจนระเบิดกลายเป็นจุน

“เจ้าชาย!”

ร่างสูงก้าวเข้าประชิดคนตัวบางกว่าตรงหน้าพร้อมกับสะบัด
เสื้อสูทของตัวเองกางออกเพื่อคลุมบดบังร่างของเจ้าชายลีอาห์
จากเศษซากเฮลิคอปเตอร์ที่ระเบิด

“...”

ระยะที่ประชิดและส่วนสูงที่แตกต่างทำให้พันเอกตฤณภัทร
ได้สังเกตเห็นร่องรอยที่เฝ้ามองสบตามายังตน ดวงตางามที่เบิก

กว้างด้วยความตกใจทำให้คนมองเผลอมองตอบอย่างจบบ้างใน
ระยะประชิด หูพลันอื้ออึงไม่ได้ยินสรรพสิ่งใด ไม่เคยเห็นชายใด
จะงดงามได้เพียงนี้ งดงามเหมือนฝัน จนลืมนึกว่าตัวเองกำลังทำ
อะไรอยู่

“ผู้พัน! เจ้าชาย!”

เสียงของลูกน้องในทีมปลุกให้เขาตื่นจากภวังค์ พร้อมกับที่
เฮลิคอปเตอร์ของกองทัพอัดลงอย่างปลอดภัย

“อ้อ...จับพวกที่เหลือให้หมด อย่าให้พวกมันฆ่าตัวตายได้
เด็ดขาด”

เมื่อเรียกสติกลับมาได้แล้วก็รีบสั่งการทันที เช่นเดียวกับ
องครักษ์ของซาริเซียเองที่ก้าวมาถึงตัวเจ้าชายลีอาห์ ขณะที่ต่าย
คงจดจำไปยังผู้ชายตัวสูงผู้ที่บังอาจเข้าใกล้จนเกินความจำเป็น
...องครักษ์จากราชอาณาจักรไทยนั้นหรือ

“คนร้ายยอมสารภาพอะไรกับผู้พัน”

ผู้บังคับบัญชาเอ่ยถามคนรับภารกิจเป็นหัวหน้าทีมองค์กรรักษาขององค์กรท้าทายาตอันดับหนึ่งจากซาริเซียด้วยเสียงมีอำนาจ

“คนร้ายยังไม่ยอมรับสารภาพครับท่านนายพล”

พันเอกตฤณภัทรรายงานพลเอกนรินทร์ นึกเจ็บใจและผิดหวังในตัวเองที่ไม่สามารถคาดคั้นผู้ร้ายได้ว่าใครที่เป็นผู้บงการการลอบลักพาตัวเจ้าชายสีอาหิในครั้งนี้

“อ้อ...เป็นไปตามคาด คนจากซาริเซียขึ้นชื่อเรื่องความจงรักภักดี จะคาดคั้นให้ยอมเปิดปากคงไม่ง่าย ผู้พันเองก็อย่าได้ตำหนิตัวเองเลย”

“...”

สมกับที่พันเอกตฤณภัทรนับถือพลเอกนรินทร์ดุจดิตาบังเกิดเกล้า แค่เพียงมองก็รู้แล้วว่าเขาคิดอย่างไร แต่ผู้ที่ไม่เคยทำภารกิจผิดพลาดเช่นเขาก็ไม่อาจยอมรับผลงานของตัวเองในครั้งนี้

นี้ได้

ถึงเจ้าชายจะยังปลอดภัยดี แต่เพราะความหละหลวมในหน้าที่ของเขาที่ทำให้เจ้าชายต้องเสี่ยงต่ออันตราย...ความผิดพลาดเช่นนี้เขาไม่อาจยอมรับได้

“องค์รักษ์ของซาริเซียทั้งหมดถูกส่งประหารไปแล้ว เพราะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ไม่ได้ว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ครั้งนี้”

ไม่เหนือความคาดหมายของผู้พัน เพราะแบบนี้เขาถึงได้ยิ่งรู้สึกผิด หากเขารับมือได้ดีกว่านี้ หรือหากเขารอบคอบกว่านี้ ก็คงไม่มีผู้บริสุทธิ์ต้องสละชีวิต

แต่ครั้งนี้ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าในทีมองค์รักษ์จากซาริเซียเองก็มีเกลือเป็นหนอนเช่นกัน

“วันนี้คนร้ายจะถูกส่งตัวกลับซาริเซียเพื่อไปรับโทษที่นั่น... องค์ชายเองก็จะเสด็จกลับในวันพรุ่งนี้”

“ท่านนายพล...ผมขอรับโทษในความผิดครั้งนี้”

ตามคมเข็มสีนิลมองตรงไปยังผู้บังคับบัญชาอย่างแน่วแน่ ทำผิดก็ต้องยอมรับผิด ชีวิตนี้ไม่มีสิ่งใดเหลือให้ต้องอาวรณ์ หากจะต้องถูกลงโทษ เขาก็สมควรได้รับแล้ว

“ผู้พันเองคิดว่าพอจะลงโทษอะไรกันหรือ”

“...”

เมื่อสรรพนามแทนตัวเปลี่ยนไป คนเป็นพ่อบุญธรรมก็มองกลับมายังเสื้อน้อยตรงหน้าด้วยแววตาอ่อนโยน เขาเลี้ยงพันเอกตฤณภทรมากับมือ เป็นดังลูกชายแท้ๆ ในไส้ไม่เคยสักครั้งที่ผู้พันเดินจะทำให้เขาผิดหวัง เขารู้ดีว่าตอนนี้เจ้าเสื้อคงจะรู้สึกผิดและคิดโทษตัวเองอยู่เป็นแน่

“ถ้าพ่อสั่งลงโทษตั้งขึ้นมาจริง ๆ นอกจากลูกน้องคนอื่นจะขวัญเสียแล้ว พ่อว่า...เจ้าแมคควินเองคงจะคิดโกรธพ่อไปตลอดชีวิต”

ท่านนายพลรู้ว่าความสัมพันธ์ของผู้พันเด็นและลูกชายของเขา รวมถึงเพื่อน ๆ คนอื่นในกลุ่มนั้นสนิทแนบชิดกันซะยิ่งกว่าครอบครัว การจะลงโทษอย่างไรเหตุผลคงจะทำให้เกิดผลเสียต่อหลาย ๆ ฝ่ายมากกว่า

“ถึงอย่างนั้นผมเองก็ต้องรับผิดชอบ เพื่อไม่ให้เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่ลูกน้องในทีม”

เมื่อเห็นว่าพันเอกตฤณภัทรไม่มีทีท่าจะยอมง่าย ๆ หากไม่ให้เขารับโทษอะไรสักอย่าง เก่งว่าวันนี้คงต้องกล่อมกันทั้งคืน

“ถ้าอย่างนั้น...ผมขอส่งผู้พันไปทำภารกิจที่ซารีเซีย”

“ภารกิจ?”

คนเป็นผู้พันมองสบตากับผู้บังคับบัญชา ไปซารีเซียนั่นหรือ ในหัวพลันปรากฏภาพแผนที่โลกแล้วก็คิดว่าประเทศนี้อยู่มุมใดในโลกกัน

ซารีเซียเป็นประเทศที่อยู่ในแถบทางตอนใต้ของรัสเซีย ตอนเหนือของจีน เป็นประเทศที่ไม่ได้ใหญ่ แต่ก็ไม่ได้เล็ก ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีสินค้าส่งออกเป็นทรัพยากรธรรมชาติเนื่องจากมีแร่ธาตุที่สำคัญ ต้องตานักธุรกิจนักลงทุนทั่วโลก ประชาชนอยู่อย่างสงบสุข เพียงแต่ราชบัลลังก์ที่เพิ่งผ่านการผลัดเปลี่ยนราชวงศ์ใหม่ในช่วงกว่าสามสิบปีนี้ยังคงมีกลิ่นไอน้ำให้नावิตกอยู่เสมอ เมื่อพระราชองค์ปัจจุบันมีพระชนมพรรษาที่มากขึ้นและมีโรคุมรเร็ว ด้วยเหตุนี้องค์

รัชทายาทอันดับหนึ่งอย่างเจ้าชายลีอาห์เองจึงตกอยู่ในภยันตราย
ที่มองไม่เห็นมากเกินจินตนาการ

“ใช่ อย่างที่ผู้พันรู้ว่าองค์รัชทายาทเองก็ตกอยู่ในอันตราย
ด้วยใคร ๆ ก็หวังจะแย่งชิงบัลลังก์ เจ้าชายเองไม่อาจจะไว้วางใจใคร
ได้ และทางเดียวที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ใจจากทางเราได้ก็มีเพียง
การส่งองค์รัชไปอารักขาเจ้าชายที่ซาริเซีย...อย่างน้อยก็จนกว่า
เจ้าชายจะได้ขึ้นครองราชย์...”

การส่งเขาไปอารักขาของรัชทายาทไม่ต่างจากการเป็น
ตัวแทนของประเทศไทย เสมือนเอาประเทศเป็นเดิมพันว่าทาง
เราไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการแย่งชิงอำนาจในซาริเซีย...แต่มันก็
ไม่ต่างจากการที่ส่งเขาไปเป็นคนของซาริเซียเลย ภารกิจนี้ต้องใช้
เวลาที่ปีกัน...นี่เขาต้องพลัดพรากจากดินแดนนี้ไปอย่างนั้นหรือ

“...”

พอคิดถึงตรงนี้ ภาพครอบครัวและเพื่อน ๆ ก็แล่นมาใน
ความคิด แต่ก็ต้องหักห้ามความคิดไว้เพียงเท่านั้น ชีวิตของเขา
มอบให้กองทัพไทย ไม่ว่าผู้บังคับบัญชาจะสั่งให้ไปทำอะไร เขาก็
ไม่อาจปฏิเสธได้

“แต่น...พ่อไม่ได้อยากบังคับ หากจะส่งคนอื่นในทีมไป...”

“ผมยินดีจะไปครับท่านนายพล”

ตาของคนมากประสบการณ์สับมองคนอ่อนวัยกว่า มีแต่
ความภาคภูมิใจเท่านั้นที่สะท้อนจากดวงตาคู่นี้ การส่งพันเอก
ตฤณภัทรไปทำภารกิจนี้ก็เหมือนส่งลูกแท้ ๆ ของตัวเองไปต่างแดน
ทั้งภารกิจนี้ยังเต็มไปด้วยอันตราย จะมีพ่อแม่ที่ไหนอยากส่งลูก
ไปกัน ถึงจะเป็นการแสดงความรักที่ดีที่สุดในที่สุด แต่มันก็ยาก

เกินจะตัดใจ

“เต็น...”

“ผมขอแค่ท่านนายพลอย่าบอกรายละเอียดแก่แมคควีน...
ให้พวกเขาารู้แค่ที่ผมไปทำงานแบบทุกครั้งก็พอแล้ว”

ไม่มีคำพูดใดจะคัดค้านความคิดของคนเป็นผู้พัน เมื่อตัว
เขาที่เป็นชายชาติทหารตัดสินใจไปแล้ว หากคิดว่าถูก อย่างไรก็ตาม
คือถูก มีแต่เพียงความภาคภูมิใจเท่านั้นที่จะส่งให้ผู้พันได้

“พอขอให้โชคตินะ...พอมั่นใจว่าลูกจะปลอดภัย”

“ครับผม”

รอยยิ้มสุดท้ายของคนเป็นลูกบุญธรรมมีนัยหลากหลาย บน
ใบหน้าหล่อเหลามีเพียงความศรัทธาและเคารพเท่านั้นที่สะท้อน
กลับมา บอกตามตรงว่าพลเอกนรินทรไม่อาจตัดใจได้ แต่ถ้าจะ
แสดงออกว่าห่วงใยมากไปกว่านี้ มีแต่จะทำให้ผู้พันไม่สบายใจ

สุดท้ายแล้วก็ทำได้แค่ภาวนาให้ผู้พันเอกตฤณภัทรปลอดภัย
...และคงต้องสรรหาคำพูดไว้อธิบายคุณหญิงมณีกับเจ้าแมคควีน
แล้วละ

สนามบิน

บนพรมแดงทางเดินขึ้นเครื่องบินส่วนพระองค์ ร่างสูงโปร่ง
แบบบางในชุดสูทสีขาวเข้ารูปแสนสง่าเยื้องย่างมาจนหยุดยืนตรง
หน้าองครักษ์คนใหม่จากไทย แสงแดดยามบ่ายทอดประกายลงบน
เส้นผมเงางามดูใหม่สีน้ำตาลอ่อนขององค์รัชทายาท ดวงหน้า
งามจذابมองคนเป็นองครักษ์หมาด ๆ

ผู้เป็นองครักษ์เพียงแค่มองตอบกลับไปเท่านั้น เขารู้ว่าคน

ตรงหน้านั้นงาม แต่ก็สูงศักดิ์เกินไป เกินกว่าที่เขาจะใช้สายตามอง
พระองค์ได้นาน

“ชีวิตของเรา ใครๆ ก็ต้องการให้ตายเป็นเรื่องปกติ...ส่วน
ชีวิตของคุณ หากรักษาไว้ไม่ได้บนแผ่นดินซาริเซีย คุณคงจะ
จินตนาการได้ว่ามันจะเกิดความขัดแย้งใดขึ้นบ้างระหว่างสอง
ประเทศ...”

“...”

“ถ้าจะให้ดี...ช่วยรักษาชีวิตของตนเอาไว้ อย่าได้สร้างความ
วุ่นวายให้เราเลย”

ภาษาอังกฤษที่ถือเป็นภาษาราชการของซาริเซียถูกเอื้อน
เอ่ยออกมาด้วยเสียงเรียบนิ่งเช่นเดียวกับสีหน้าที่ไม่แสดงความ
รู้สึกอันใด

ไม่รอให้ผู้เป็นองค์รัชสีได้โต้ตอบ ร่างแบบบางก็เดินผ่านขึ้น
เครื่องบินส่วนพระองค์ไปแล้ว

“คำเตือนขององค์รัชทายาท หากท่านจะพิจารณาไว้คงจะ
ดี”

ผู้หญิงร่างเล็กหน้าตาสวยงามหมดจด วิถีใกล้เคียงกับ
เจ้าชายลีอาห์เอ่ยขึ้น เธอคือราชเลขาฯ ขององค์รัชทายาท
น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความหวังดีและเป็นมิตร

ผู้พันเพียงแค่มองหน้าเล็กน้อยก่อนจะตามเสด็จขึ้นไป

หักห้ามใจไม่มองหันหลังกลับ หากนี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้
ยืนบนแผ่นดินนี้ เขาก็ไม่อยากจะเห็นสิ่งใดให้อาลัยอีก...ยังงี้ก็ต้อง
ได้กลับมา เขามั่นใจแบบนั้น

ร่างเล็กสมส่วนของราชเลขาฯ หยุดยีนกลางห้องพัก ขนาดกว้างที่ตกแต่งอย่างสวยงามด้วยผ้าปักลายอย่างดี ทั้งเตียงนอนหลังกว้างและเฟอร์นิเจอร์ที่จำเป็นดูมากมายซะจนเหมือนฉากในละครจักร ๆ วงศ์ ๆ

“อย่างที่คุณทราบดีว่าในสถานการณ์นี้เรามีอาจไวใจใครได้ เพราะองค์รัชทายาททรงตกอยู่ในอันตราย...ตอนนี้เราจึงไวใจคุณเป็นอย่างมาก...อย่างน้อยก็มากกว่าทหารซาริเซียเอง”

“...”

คนตัวสูงยืนมองหญิงสาวอย่างรับฟัง ตอนนี้เขาต้องการข้อมูลทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายในภารกิจนี้ นั่นก็คือเจ้าชายลีอาห์ เพราะข้อมูลที่เขารู้มานั้นน้อยนิด ซาริเซียไม่ใช่ประเทศเปิดจึงไม่มีข้อมูลที่คนทั่วไปจะทราบได้...ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ใช่บุคคลทั่วไป แต่ข้อมูลที่เขาาก็ยังน้อยเกินไปอยู่ดี

“นั่นก็เพราะคุณมีประเทศของคุณเป็นเดิมพัน หากเกิดอะไร

ขึ้นกับเจ้าชายลีอาห์ คุณคงรู้ดีว่าจะเกิดผลอย่างไรกับประเทศของคุณ”

“...”

พันเอกตฤณภัทรพยักหน้าตอบรับราชเลขาฯ ตั้งแต่มาถึงที่นี่ ผู้หญิงตรงหน้าดูเป็นมิตรที่สุดแล้ว จนเขายังแอบคิดว่าคนประเทศนี้ไม่ชอบยี้มกันหรืออย่างไร ทุกคนต่างทำหน้าที่เฉยเมยดูเย็นชา โดยเฉพาะเจ้าชายลีอาห์เองที่ไม่มีความเป็นมิตรเลยสักส่วน เป็นผู้ชายที่เหมือนกุหลาบแช่แข็ง สวยงาม แต่ก็ดูอันตรายด้วยหนามแหลมรอบกาย ทั้งยังเยือกเย็นจนจับต้องไว้ในมือไม่ได้

“ดังนั้น ห้องพักของคุณจึงอยู่ในเขตราชฐานเดียวกับองค์รัชทายาท หวังว่าคุณจะได้รับความสะดวกสบายอย่างถึงที่สุด...”

“...”

“...และจงปกป้องเจ้าชายของเราด้วยชีวิต”

พูดทิ้งท้ายไว้ด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความหวัง ก่อนที่ร่างสมส่วนจะเอียงกรายออกจากห้องพักของเขาไป

“เดี๋ยวก่อน!” เสียงทุ้มเอ่ยรั้งหญิงสาวเอาไว้

เธอหันกลับมามองเขาเป็นเชิงสงสัย อดจะเงินอายเพราะความหล่อเหลาของคนตรงหน้าไม่ได้ ยอมรับเลยว่าทั้งที่เขาไม่ใช่คนซารีเซีย แต่การที่เขา มีรูปร่างหน้าตาแบบนี้ นั่นถือว่าหล่อดูดีเสียยิ่งกว่าดาราดังๆ ในประเทศนี้ซะอีก...จะว่าไปเขาก็เหมือนคนซารีเซียมากกว่าคนไทยอยู่หลายส่วน

“?”

“ผมซื้อตฤณภัทร คุณสามารถเรียกผมว่าตฤณ แล้วคุณชื่ออะไรครับ”

เขาเอ่ยอย่างสุภาพและกล่าวอย่างมีมารยาทจนหญิงสาวอดเคลิบเคลิ้มไม่ได้ เสียงกึ่งน่าฟัง ทำทางก็สง่างาม ดูดี...ไม่ได้ลืถ้าเกิดราชเลขาฯ ส่วนพระองค์จะมีใจให้องครักษ์ของเจ้าชาย คงจะเกิดปัญหาเป็นแน่

“คุณสามารถเรียกฉันว่าอันนา ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ”

“ยินดีครับ”

รอยยิ้มจริงใจของผู้ชายร่างสูงทำเอาคนมองใจสั่น อันนารีบพยักหน้าตอบรับแล้วเดินจากมาทันที ผู้ชายคนนี้มีเสน่ห์มากเกินไป หวังว่าจะไม่ทำให้เกิดปัญหาหรอกนะ

เมื่อหญิงสาวจากไป พันเอกตฤณภัทรก็ก้มลงมองมือถือของตัวเองที่ได้มาใหม่จากราชเลขาฯ อันนาคนนั้น ทั้งมือถือมีเพียงเบอร์โทรศัพท์ของอันนาและเจ้าชายลีอาห์ แทบจะไม่มีแอปพลิเคชันอื่นใด

ภารกิจใหม่เริ่มต้นขึ้นแล้ว!

หลังจากอ่านแฟ้มข้อมูลที่ได้จากราชเลขาฯ อันนา เป็นสรุปประวัติของราชวงศ์และประเทศนี้ที่เขาควรรู้ ก็พบว่า...

ราชวงศ์เทียโรเป็นราชวงศ์ที่เกิดขึ้นมาจากตระกูลเทียรานอฟ ตระกูลขุนนางเก่าแก่ โดยมี **‘โจเซฟ เทียรานอฟ’** ที่ปราบดาภิเษกตัวเองเป็นปฐมกษัตริย์ และครองราชย์มาจนถึงปัจจุบันเป็นเวลาสามสิบปี ถึงจะขึ้นครองราชย์มาได้ แต่ก็ไม่ได้ได้รับความเคารพจากประชาชน ทั้งยังมีการเรียกร้องประชา-

ธิปไตยและยังมีกฎที่มีแนวคิดลึกลับล้าราชวงศ์ สุดท้ายกษัตริย์
โจเซฟจึงต้องยินยอมให้ซาร์เซียปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขจนถึงปัจจุบัน

กษัตริย์โจเซฟและราชินีมาเรียมีบุตรชายเพียงหนึ่งเดียวคือ
เจ้าชายลีอาห์ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์รัชทายาทอันดับหนึ่ง
ตั้งแต่เกิด แต่ยังมีบุตรธิดาจากท่านหญิงมากมายหลายพระองค์
โดยมีคนสำคัญคือ **เจ้าชายซีฮาน** ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์
รัชทายาทอันดับสอง และ**เจ้าชายคิอาน** องค์รัชทายาทอันดับ
สาม ซึ่งทั้งสองเป็นบุตรของท่านหญิงเอวา

ความสัมพันธ์ระหว่างองค์รัชทายาท หากมองจากภายนอก
ก็ดูเหมือนจะเป็นพี่น้องที่รักกันแน่นแฟ้น แต่ความเป็นจริงก็
เหมือนดังคลื่นใต้น้ำที่ก่อตัวรุนแรงจนน่ากลัว รอวันกลายเป็นคลื่น
ยักษ์โหมซัดสาดก็เท่านั้น

ก็อก ก็อก

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเพียงชั่วครู่ ก่อนที่ร่างอ่อนแอของ
ผู้หญิงนางหนึ่งที่จะเป็นข้ารับใช้ของเจ้านายบางพระองค์เดินเข้า
มาในห้องพักของเขาอย่างถือวิสาสะ

“ทำความเคารพท่านองค์รัช พระราชามีรับสั่งเรียกท่าน
องค์รัชให้เข้าเฝ้าเจ้าค่ะ”

กล่าวจบก็แสดงความเคารพเขาแล้วเดินออกไปรอบบริเวณ
หน้าห้องเพื่อเตรียมนำทางไปพบพระราชโอรส ไม่มีการกล่าว
ใด ๆ อีก ไม่มีแม้การมองหน้าใด ๆ...ประเทศนี้ช่างเย็นชากันเสีย
จริง นี่มันดินแดนโอบออดขัด ๆ

เมื่อเข้ามาถึงห้องทรงงานในเขตพระราชฐานของ
กษัตริย์แห่งซาริเซีย หญิงรับใช้และข้าราชการบริพารต่างเดินออกไป
เพื่อให้ความเป็นส่วนตัวแก่พระราชากับองครักษ์คนใหม่จากต่าง
แดน

พันเอกตฤณภัทรลอบมองใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น
บ่งบอกอายุของกษัตริย์โจเซฟ พระองค์เองก็มองมายังเขาอย่าง
พิลึกพิลั่น จดจ้องมองอยู่อย่างนั้นเนิ่นนานจนองครักษ์รู้สึก
อึดอัด

“ท่านเคยมาซาริเซียหรือไม่”

“ไม่เคยพะยะค่ะ”

ปากกาขนนกถูกวางลงกับโต๊ะไม้ สองมือประสานกันไว้ใต้
คาง ตายังมองสำรวจใบหน้าองครักษ์คนใหม่

“อ้อ...ท่านคงรู้ว่ามาที่นี่เพื่ออะไร หวังว่าจะไม่ทำให้เราผิดหวัง”

“พะยะค่ะ”

องค์กษัตริย์สูงวัยยุรยาตรมายังเบื้องหน้าขององครักษ์ แล้ว
พินิจตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า มีคำถามและคำตอบมากมายวิ่งวน
อยู่ภายในแววตา แต่พันเอกตฤณภัทรไม่อาจตั้งข้อสงสัยได้ ใดๆ กับ
องค์กษัตริย์ได้ ขณะนี้เขารู้สึกประหม่าเล็กน้อย

“ซาริเซียให้ความสำคัญแก่การจงรักภักดีเป็นอย่างมาก หวัง
ว่าท่านจะมอบความจงรักภักดีนั้นให้แก่ราชวงศ์เทียโรเช่นกัน”

“กระหม่อมเป็นชายชาติทหาร ยึดถือเรื่องความจงรักภักดี
และหน้าที่เป็นกิจหนึ่ง พระองค์อย่าได้ทรงเป็นกังวลในเรื่องนี้”

เมื่อขยับเข้าใกล้ชายจากต่างแดน พลันกษัตริย์โจเซฟก็

เหลือบเห็นสายสร้อยเงินและจี้เพียงส่วนหนึ่งกลางอกหนาของ
ร่างสูง แต่มองไม่ชัดว่าจี้นั้นเป็นรูปอะไร

“อือ”

ปึง!

ขณะที่มือของกษัตริย์โจเซฟกำลังเอื้อมมาคว้ายังบริเวณ
คอเสื้อขององครักษ์คนใหม่ ประตูปไม้บานใหญ่ฉลุลายงดงามก็
เปิดออกเสียงดังทันที ก่อนที่ร่างบอบบางทว่าสง่างามขององค์
รัชทายาทลือฮาจะเดินเข้ามา แล้วดึงแขนองครักษ์ของพระองค์
ให้มายืนอยู่ด้านหลังร่างบาง ดูผ่านๆ ช่างเป็นภาพที่น่ารักเสียจริง
คนตัวเล็กพยายามใช้กายบางบดบังร่างใหญ่ของชายชาติทหารที่
ทำอย่างไรก็ปิดไม่มิด

การกระทำนี้ของเจ้าชายทำให้ผู้พันยิ่งรู้สึกงุนงงอยู่มากโข
นี่มันอะไรกัน

“องครักษ์ของกระหม่อม ขึ้นตรงต่อกระหม่อมเท่านั้น อย่า
ได้รับกวนฝ่าบาทให้ต้องทรงเป็นกังวล”

“ลือฮา...”

เจ้าชายดึงร่างร่างสูงกำยำขององครักษ์ให้รีบเดินตามออก
จากห้อง แต่เสียงมีอำนาจก็ดังก้องกังวานไปทั่วห้องทรงงานของ
กษัตริย์

“ถึงอย่างไรก็ต้องเข้าพิธีในอีกสามวัน...หวังว่าองครักษ์ของ
องค์รัชทายาทจะผ่านการคัดเลือก”

“...”

องค์รัชทายาทเพียงแค่นหันกลับไปมองผู้เป็นกษัตริย์เล็กน้อย
ก่อนจะกระซอกแขนแกร่งของชายร่างสูงให้เดินตามพระองค์ด้วย

ความเร่งรีบ

เมื่อก้าวพ้นเขตราชฐาน แขนเรียบบางก็สะบัดมือองครักษ์ทิ้ง แล้วเก็บมือตัวเองอย่างไวตัว เจ้าชายลีอาห์เงยหน้ามององครักษ์ส่วนพระองค์ด้วยนัยน์ตางาม

ถึงต่อให้เจ้าชายจะดูตุนกว่านี้ ผู้พันเด้นก็รู้สึกกว่าเจ้าชายเหมือนกระต่ายข่วนาทะนุถนอมมากกว่า

“เราขอเตือนท่านไว้ก่อน หากเสด็จพ่อมีรับสั่งอันใด ต้องรีบรายงานเรา อย่าได้เข้าเฝ้าโดยไม่มีเราเด็ดขาด”

องครักษ์พยักหน้าตอบแล้วเอ่ยขานรับ มองจากไกล ๆ ไปด้านหลังของเจ้าชายลีอาห์ เลขาฯ อันนาและข้าราชการบริพารส่วนพระองค์กำลังเร่งรีบมาทางนี้ อย่าบอกนะว่าพระองค์รีบวิ่งมาหาเขาที่ตำหนักพระราชาโดยไม่รอผู้ติดตามอื่น ๆ

อะไรกันเนี่ย มันต้องรีบร้อนอะไรขนาดนี้

“กระหม่อมยินดีทำตามพระประสงค์...แต่กระหม่อมต้องการจะทราบเหตุผลอยู่บ้าง ถ้าพระองค์จะกรุณา”

ผู้เป็นองค์รัชทายาทงะยหน้าและสบตาเข้มซ้ำ ก่อนจะทอดสายตาไปยังบึงทะเลสาบสีใสไม่ไกล บรรยากาศดูเหมือนน้ำท่วมปาก ไม่มีใครกล้าพูดอะไรออกมา ทุกสิ่งดูเป็นความลับไปหมดแต่ผู้พันเด้นจำเป็นที่จะต้องรู้ เพื่อการทำการกิจให้สำเร็จลุล่วง

“ทุกอย่างไม่ได้เหมือนที่ตาท่านเห็น เราไม่ใช่คนที่พระราชาประสงค์ให้เป็นองค์รัชทายาทตั้งแต่ต้น เราและองค์ราชินีต่างต้องเอาชีวิตรอดบนบัลลังก์เลือดนี้เช่นกัน...หากท่านคิดว่าการเป็นองครักษ์ของเราที่นี้จะสุขสบาย คงทำให้ท่านผิดหวังแล้ว”

เสียงเรียบนิ่งช่างต่างกับแววตาที่ดูฉุนไหม้ แต่ก็แค่แวบเดียว

ดังสายลมผ่านเท่านั้น ไบหน้าดูจหินสลับก็กลับมานิ่งเฉยเหมือน
ไร้ซึ่งความรู้สึกใด ๆ ดังเดิม

พีบ

ชายหนุ่มลดตัวคุกเข่าลงหนึ่งข้างทันที

“ไม่ว่าอย่างไร กระทบมอยินดีจะอยู่เคียงข้างและปกป้อง
พระองค์ด้วยชีวิต”

ผู้เป็นองครักษ์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงหนักแน่นและเสียงดังฟัง
ชัด เขายินดีมอบชีวิตนี้หากภารกิจจะลุล่วง...นั่นคือหน้าที่ของเขา

“หึ ๆ รักษาชีวิตของตัวเองให้ดี แล้วผ่านการประลองคัด
เลือกในอีกสามวันนี่ก็พอ...เราขอเตือนท่านอีกครั้ง ว่าการคัด
เลือกทหารองครักษ์นั้นเป็นประเพณีสืบมาแต่โบราณ ท่านควร
จะรู้ว่ามันทั้งป่าเถื่อนและโหดร้ายมากนัก...เตรียมตัวให้ดี”

กล่าวจบก็เดินจากไปทันที ทิ้งไว้เพียงเลขาฯ อันนาที่ยืน
หอบอยู่ข้าง ๆ เขาเท่านั้น ข้าราชบริพารคนอื่นก็เร่งเดินตามเจ้าชาย
ไปทันที

“ท่าน...ท่านองครักษ์...รายละเอียดของการประลอง ฉันจะ
ส่งเอกสารให้คุณทราบอีกทีค่ะ”

ผู้พันพยักหน้า ทำทางเธอก็ดูตกใจกับการกระทำขององค์
รัชทายาทไม่น้อย ไม่รู้ว่าวังจากบริเวณไหนไปยังบริเวณไหนของ
พระราชวังอันกว้างใหญ่แห่งนี้มาบ้าง

“ผมขอถามอะไรหน่อยสิคุณอันนา”

“ถ้าฉันตอบได้ ฉันจะตอบคุณค่ะ” เธอกล่าวอย่างแบ่งรับ
แบ่งสู้

ผู้พันเองก็ไม่มีอารมณ์จะเค้นความกับหญิงสาวเช่นกัน ถึง

เขาจะมีรสนิมชอบผู้ชายอย่างหมอแมคควีน แต่เขาก็ไม่ได้ปฏิเสธว่าเขาไม่ได้ไม่ชอบสตรีเพศ และถือว่าการให้เกียรติสุภาพสตรีคือหน้าที่ของสุภาพบุรุษเช่นกัน

“ความสัมพันธ์ขององค์รัชทายาทกับกษัตริย์โจเซฟเป็นอย่างไรหรือครับ”

“...”

เธอเงียบไปเล็กน้อยก่อนจะหันมองชายชวาวอย่างระแวดระวัง สถานที่แห่งนี้ไวใจไม่ได้แม้แต่ใบหญ้า

“เพราะคุณเป็นองครักษ์ของเจ้าชายลีอาห์ คุณควรรู้ว่า...กษัตริย์โจเซฟกับพระราชินีมาเรียไม่ได้รักกันหวานซึ้งดังที่ทั่วโลกรับรู้...องค์กษัตริย์อภิเษกสมรสกับองค์ราชินีด้วยเหตุผลบางอย่างเพื่อจะได้ครองราชย์”

น้ำเสียงของเธอยามเล่าเรื่องราววงศ์มีความเห็นใจอยู่มาก เธออยู่เคียงข้างเจ้าชายลีอาห์มาตั้งแต่เด็ก เจ้าชายเปรียบเสมือนเพื่อนของเธอ...ถึงแม้ว่าเจ้าชายจะมีเธอเคียงข้างก็ไม่อาจจะแสดงว่าสนิทกันได้ เพราะชีวิตของพระองค์ไม่อาจไวใจใครได้ และหากเลือกจะไวใจใคร อาจจะต้องพบกับการสูญเสียในท้ายที่สุด

“...กษัตริย์โจเซฟมีภรรยาอยู่ก่อนแล้ว นั่นก็คือท่านหญิงเอวา อีกทั้งยังมีพระโอรสด้วยกันถึงสององค์ ด้วยเหตุนี้คุณคงมองออกว่าความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรของกษัตริย์กับองค์รัชทายาทอันดับหนึ่งนั้นเป็นเช่นไร”

ท่านหญิงเอวาเป็นเพียงสามัญชนธรรมดา ได้รับการแต่งตั้งให้มียศเป็นท่านหญิงในกษัตริย์โจเซฟหลังขึ้นครองราชย์ และทรงแต่งตั้งพระโอรสทั้งสองเป็นองค์รัชทายาทอันดับสองและ

อันดับสามรองจากเจ้าชายลีอาห์ซึ่งเป็นพระโอรสองค์เดียวที่
ประสูติจากพระราชินีมาเรีย ถึงจะมีพระชันษาน้อยกว่า แต่ด้วย
พระมารดามียศสูงกว่าจึงเหมาะสมแล้วที่จะได้เป็นองค์รัชทายาท
อันดับหนึ่ง

มีพ่อ แต่พ่อไม่รัก...แบบนั้นหรือเปล่า ทั้งพ่อยังรักองค์
รัชทายาทอันดับสองและสามที่เกิดจากท่านหญิงที่ตนรักมากกว่า
นี่มันน่าเศร้าชัด ๆ